

Beter een zwaluw uit de hand

Dat zwaluwen in onze regio grote zorgenkinderen geworden zijn, verbaast niemand meer. Van de 3 soorten 'echte' zwaluwen zijn oeverzwaluwen al minstens 25 jaar niet meer op het grondgebied van Mandelstreke als broedvogels aanwezig. Begin jaren 70 bewoonden die kleine, bruine zwaluwen nog een wand in de Kleiputten, waar we een dertigtal nestgangen telden.

Boerenzwaluwen, dé lentebodes bij uitstek, zijn er nog wel. Maar ook bij hen zijn de rangen danig uitgedund. Vroeger ontbraken ze op geen enkele boerderij: door controles sinds 2006 voor de zwaluwsubsidie weten we nu beter, en zien we hun aantallen jaar na jaar nog afnemen. In een volgend nummer komen we met recente telgegevens op de proppen.

Ook huiszwaluwen zijn er nog steeds, hoewel hun aantallen ook drastisch zijn afgenomen. Een vrij stevig bastion (30 tot 50 koppels) is nog steeds te gast in het MPI St. Idesbald, en in de woonwijk Biezenhof nestelen nog een tiental koppeltjes. Dat het ook daar niet allemaal van een leien dakje loopt, kon je al eerder in dit ledenblad vernemen.

Maar dat niet alles kommer en kwel hoeft te zijn, bewees het (zwaluw)vriendelijk gezin Werbrouck-Hoornaert andermaal. Een huiszwaluw(dons)jong was bij de burens uit het nest gevallen en aan het gastgezin toevertrouwd. Enkele jaren geleden hadden ze al eens met succes een jong met de hand opgekweekt. Dus insecten gevangen en wormpjes gekocht, en met een pincet en engelengeduld het piepkleine beestje met grote regelmaat gevoerd. Blijkbaar erkende die vrij vlot zijn aardse reuzenpleegouders en sperde zijn bek hoe langer hoe gretiger om de levende hapjes binnen te halen. Eens verzadigd vielen de oogjes dicht, en deed ie geen

inspanning meer om te bedelen. Tijd om het jong terug in zijn kooitje te stoppen.

Half juli kreeg ik van hen een seintje om eens langs te komen en de vrijlating bij te wonen. Maar wegens een dreigende lucht en nauwelijks soortgenoten in de buurt beslisten we de luchtdoop wat uit te stellen. En met een langsvliegende sperwer in de buurt waren we al blij niet overhaast te hebben gehandeld.

Een week later, 24 juli, was het wel zover. Warm zomerweer, aanvliegender ouderzwaluwen in de buurt. Het

hokje buiten gezet en voor een laatste keer het kooitje uit, waar hij zich daags voordien haast had verhangen tussen de spijlen. Knus op Gilbertes mouw zittend, hapte hij gretig naar het voederpincet, terwijl we in de tuin van zijn pleegouders

toekeken. Maar nog geen zin om het luchtruim te kiezen. Dan maar bij een voederplankje op takje gezet. Eerst om zich heen gekeken en dan, onverwacht, met een perfect sierlijke boog over het dak heen zijn soortgenoten gezelschap gaan houden. Waw, dat is pas loslaten... zonder de minste vliegles noch luchtervaring!

Gilberte en Gerard, tegelijk fier en wellicht ook een beetje verdrietig, want zien we hem ooit nog weer terug? Hoedje af voor jullie vakkundig en geduldig stiefouderschap. Daar bovenop onder hun dakgoot nog drie bezette nesten die beloond werden met succesvolle broedsels. Een echt zwaluwthuis voor huiszwaluwen!

Piet

